Enderrock | Enderrock | Actualitzat el 24/01/2018 a les 14:00

La Tresca i la Verdesca, millor disc per al públic familiar segons la crítica dels Premis Enderrock

'La nena dels pardals' (Temps Record, 2017) ha estat l'àlbum que s'ha endut el guardó

La Tresca i la Verdesca | Arxiu del grup

El grup de música per a tota la família **La Tresca i la Verdesca** ha rebut el Premi Enderrock de la crítica al millor disc de l'any per al públic familiar. Després de quasi 20 anys de trajectòria, la banda ha aconseguit el guardó gràcies al disc *La nena dels pardals* (Temps Record, 2017), un àlbum que recull la banda sonora de l'espectacle teatral al qual ells mateixos han donat vida, amb l'ajuda del Teatre al Detall i les lletres de Jordi Palet.

L'obra està basada en una història verídica. El 1958 Mao Zedong va declarar la guerra als pardals i va provocar que aquests ocells pràcticament s'extingissin de la Xina. Tot i les directrius, una nena, la Ming Li, decideix portar-li la contrària i seguir les directrius del seu cor. Un espectacle poètic i emocionant sobre els petits herois quotidians, sobre el respecte a la vida i la saviesa innata dels nens del qual parlem amb Jordi López, membre de la banda.

Com valoreu aquest reconeixement després de 20 anys de trajectòria?
Suposa una cosa molt reconfortant, que és que després de tant de temps dedicant-nos al públic familiar i infantil, de cop i volta hem vist que podem treure el caparró a la primera línia de la

música del país. És molt i molt gratificant, sobretot tenint en compte la trajectòria que comentes. Significa anar escalant i recollint els fruits d'aquesta feina.

En aquest temps, ha canviat la vostra manera d'encarar els projectes?
Hi ha una part de l'essència que potser no canvia, però el que ens ha passat els últims anys és que hem optat per fer coses amb altra gent, a diferència dels primers discos. Ara realitzem projectes més compartits i corals, i no ens centrem en feines tan de solitud com fa anys. Les casualitats ens han portat a ajuntar-nos amb altra gent, com a *La nena dels pardals*, que és la banda sonora d'una obra que hem fet amb Teatre al Detall i el dramaturg Jordi Palet, que és qui la va escriure. Formant part d'un equip, la feina dels altres dona forma a la música que hem anat servint per a l'obra.

Feu-nos cinc cèntims d'aquest darrer disc.
La idea és intentar posar-se al servei de la història, explicar millor les escenes de l'obra de teatre. En aquest cas fugíem de les nostres sonoritats habituals per triar una sonoritat concreta que donés el màxim a l'obra de teatre. Per tant hem sortit de la nostra zona de confort, i hem introduït instruments que no utilitzem en directe normalment i que a més ara defensem nosaltres. A l'hora d'enregistrar-lo, a més, volíem respectar al màxim l'essència de com tocàvem en directe, acompanyats d'una orquestra, i per tant no hi hem convidat altres músics com solíem fer.

Qui és la nena dels pardals?
La història està basada en un conte d'una escriptora americana, Sarah Penny Baker, ambientat en els fets reals de les polítiques econòmiques de Mao a la Xina dels anys 50, durant el Gran Sant Endavant. Una de les línies d'actuació més estrambòtiques va ser declarar la guerra als pardals: durant tres dies i tres nits, la població va ser cridada a assassinar-los a tots. La història ens va emocionar, ja que és una nena que desafia el líder i salva uns quants pardals, que simbòlicament repoblen el país, i ho fa seguint el que creu que és correcte. Té molts elements que ens agradaven.

La història s'ambienta en un context que no és fàcil de fer arribar als més petits. Com heu adaptat el llenguatge?
Era complicat, i en vam parlar molt, sent conscients que hi havia certes coses no havíem de dir. En el fons parlem de dictadures, totalitarismes i una societat patriarcal -on el pare de la nena no dona credibilitat a les seves aspiracions-. Vam intentar transmetre la idea als nens que facin cas a les seves intuïcions, que sàpiguen que tot i el soroll del seu voltant, no s'han de desentendre del que creuen que s'ha de fer. Elaborar-ho en escenes va ser complex, i a més vam buscar que la música acompanyés tot això, fent de suport emocional i paisatgístic.